

OSNOVNI SUD U PODGORICI, sudija Radovan Vlaović, postupajući u pravnoj stvari tužioca - predлагаča obezbjeđenja Gorana Đurovića iz Podgorice, ulica Cetinjski put, H-5, 46 A, City kvart, koga zastupa punomoćnik Dalibor Tomović, advokat iz Podgorice, protiv tuženog - protivnika obezbjeđenja Država Crne Gore, Skupština Crne Gore, koju zastupa zakonski zastupnik - Zaštitnik imovinsko pravnih interesa, radi poništaja odluke, u postupku odlučivanja o privremenoj mjeri, dana 05.02.2018. godine donio je

RJEŠENJE

ODREĐUJE SE privremena mjeru, pa se nalaže protivniku obezbjeđenja da predлагаča obezbjeđenja vratí na mjesto člana Savjeta Radio i Televizije Crne Gore u roku od 8 dana od dana prijema rješenja.

Ova privremena mjeru se izdaje na teret i rizik predлагаča obezbjeđenja i ima trajati do pravosnažnog okončanja parničnog postupka.

Prigovor ne odlaže izvršenje rješenja.

OBRAZLOŽENJE

Tužilac - predлагаč obezbjeđenja je u tužbi i riječi na raspravi, preko punomoćnika, naveo da je kao kandidat nevladinih organizacija iz oblasti ljudskih prava odlukom tužene imenovan za člana Savjeta Radija i Televizije Crne Gore u nacionalnom javnom emiteru Radio i Televizija Crne Gore. Tužena je dana 29.12.2017. godine odlukom broj 00-74/17-44-1 EPA 338 XXVI razriješila predлагаča obezbjeđenja funkcije člana Savjeta RTCG i tu odluku objavila u Službenom listu Crne Gore, broj 92/17 od 30.12.2017. godine. Dalje je naveo da je pobijana odluka nezakonita, da se ne može utvrditi na osnovu čega je donijeta, jer ista nije utemeljena na odredbama Zakona o nacionalnom javnom emiteru Radio i Televizija Crne Gore, koji propisuju razloge za razrješenje članova Savjeta RTCG. Takođe, odluka je nezakonita jer nema obrazloženje i upustvo o pravnom lijeku kao ustavnom pravu svakog lica o čijim pravima se odlučuje, a opštepoznato je da svaka odluka mora imati uvod, izreku, obrazloženje i upustvo o pravnom lijeku. U konkretnom slučaju tužena je primjenila opšti zakon (Zakon o sprječavanju korupcije) umjesto posebnog zakona (Zakona o nacionalnom javnom emiteru Radio i Televizija Crne Gore) koji jedini propisuje razloge za razrješenje članova Savjeta, a u tim članovima ne postoji niti jedan od razloga koji bi se mogao primijeniti na tužioca, pogotovo ne razlog koji je očigledno Skupština primjenila na tužioca tj. "nesavjesno vršenje funkcije". Tačno je da je Agencija za sprječavanje korupcije u svojoj odluci od 28.09.2017. godine utvrdila da je predлагаč obezbjeđenja kao javni funkcioner prekršio član 11 i 13 Zakona o sprječavanju korupcije na način što je nakon isteka zakonom propisanog rok, istovremeno sa javnom funkcijom obavljao i dužnost izvršnog direktora u privrednom društvu "Nature" DOO Podgorica, ali se i u ovoj odluci konstatiše da predлагаč obezbjeđenja nije lice za koga je propisan zabrana iz člana 26 st. 1 tačka 5 Zakona o nacionalnom javnom emiteru Radio i Televizija Crne Gore, jer on nije vlasnik privrednog društva čije obavljanje nije nespojivo sa funkcijom koju vrši.

U pogledu razloga za određivanje privremene mjere, predlagač obezbjeđenja je naveo da bi izvršenjem odluke tužene o razrješenju bila nanijeta nenadoknadiva šteta i ugrožen javni interes, jer je njegovim razrješenjem ugrožena sloboda izražavanja i pravo javnosti na informisanje od strane nezavisnog i nepristrasnog javnog emitera, a naročito kod činjenice da je tužena raspisala konkurs za izbor novog člana Savjeta RTCG prema kome rok za dostavljanje dokumentacije za izbor kandidata za novog člana ističe 13 februara.

Odlučujući o podnijetom predlogu za određivanje privremene mjere, sud je našao da je isti osnovan.

Prije odlučivanja o postavljenom zahtjevu za određivanje privremene mjere, u skladu sa članom 18 i 19 Zakona o parničnom postupku, sud je na osnovu navoda iz tužbe i činjenica koje su sudu poznate, cijenio pitanje nadležnosti suda za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu kojim se traži poništaj odluke Skupštine Crne Gore o razrješenju člana Savjeta nacionalnog javnog emitera Radija i Televizije Crne Gore, pa je našao da je osnovni sud, kao redovan sud, nadležan za postupanje u konkretnom slučaju. Ovo zbog toga što je odredbom člana 14 st. 2 Zakona o sudovima ("Službeni list Crne Gore, broj 11/15) propisano da je osnovni sud nadležan da odlučuje u prvom stepenu i u drugim predmetima, ako zakonom nije propisana nadležnost drugog suda, pa kako u konkretnom slučaju nije riječ o upravnom ili drugom aktu u smislu člana 1 Zakona o upravnom sporu i ne postoji mogućnost vođenja upravnog spora u smislu člana 13 istog zakona, niti je drugim zakonom izričito propisana nadležnost drugog suda za odlučivanje u sporovima o imenovanju i razrješenju o kojima odlučuje Skupština Crne Gore, to je u skladu sa članom 14 Zakona o sudovima osnovni sud nadležan za odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu, a o čemu se i izjasnio Vrhovni sud Crne Gore (Rev.br. 897/17 i R.br. 1688/16). Pritom, u sporovima ove vrste, imajući u vidu ustavna ovlašćenja Skupštine Crne Gore, kao najvišeg zakonodavnog organa, redovni sud je nadležan da ispituje zakonitost pobijane odluke u formalnom smislu, odnosno ograničen je na ispitivanje postojanja opštih povreda pravila u postupku razrješenja ovdje tužioca, a koje bi dovele do povrede prava garantovanih Ustavom i članom 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama.

Odredbom člana 289 Zakona o izvršenju i obezbjeđenju propisano je da se radi obezbjeđenja nenovčanog potraživanja može odrediti privremena mjera ako je predlagač obezbjeđenja učinio vjerovatnim postojanje potraživanja i opasnost da će ostvarivanje potraživanja osujetiti ili znatno otežati.

Predmet tužbenog zahtjeva jeste poništaj odluke Skupštine Crne Gore broj 00-74/17-44-1 EPA 338 XXVI kojim je predlagač obezbjeđenja razriješen sa funkcije člana Savjeta nacionalnog javnog emitera Radio i Televizije Crne Gore. Iz dokaza koji su dostavljeni uz tužbu proizilazi da je Administrativni odbor Skupštine Crne Gore na sjednici održanoj dana 27.12.2017.godine utvrdio predlog odluke o razrješenju Gorana Đurovića, kao člana Savjeta RTCG i da je taj predlog uputio Skupštini Crne Gore, koja je na sjednici održanoj 29.12.2017.godine donijela odluku o razrješenju predlagača obezbjeđenja sa dužnosti člana Savjeta i ovu odluku objavila u Službenom listu Crne Gore broj 92/2017

od 30.12.2017.godine. Prema stanovištu ovog suda, predlagač obezbjeđenja je u ovoj fazi postupka, radi odlučivanja o predlogu za određivanje privremene mjere, učinio vjerovatnim postojanje prvog uslova za određivanje privremene mjere - postojanje potraživanja, obzirom da iz sadržine odluke objavljene u Službenom listu Crne Gore proizilaze okolnosti koje upućuju na osnovanost navoda predlagača obezbjeđenja u pogledu njene nezakonitosti. Naime, članom 42 Zakona o sprječavanju korupcije propisano je da će se povrede zakona koje se odnose na sprječavanje sukoba interesa u vršenju javnih funkcija smatrati nesavjesnim vršenjem javne funkcije o čemu Agencija razrješenja, suspenzije ili izricanja disciplinske mjere, pa sama činjenica što je odluku o razrješenju donio nadležni organ, sama za sebe, a priori, ne znači da je ista zakonita. Ovo zbog toga što je tužena bila dužna da u pobijanoj odluci navede jasne i valjane razloge koji su poslužili kao osnov za uskraćivanje dotadašnjeg prava predlagača obezbjeđenja, kako bi se ista mogla ispitati u sudskom postupku, a što nesumnjivo nije urađeno, jer pobijana odluka i ne sadrži bilo kakvo obrazloženje. Kako je nesumnjivo da predlagača obezbjeđenja, to isti u smislu člana 6 st. 1 Konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama ima pravo na detaljno obrazloženu odluku koja će sadržati valjane i iscrpne razloge, kako bi se istom omogućilo da osporava tu odluku ulaganjem pravnog lijeka, a jedno takva odluka, u širem smislu, omogućava i javnosti razmatranje djelovanja objavljena u Službenom listu ne može zamijeniti predlog odluke koji je Administrativni odbor uputio Skupštini na razmatranje, obzirom da za predlagača obezbjeđenja pravnu posljedicu u vidu razrješenja sa dužnosti ima isključivo konačna odluka plenuma Skupštine Crne Gore, a ne predlog odluke jednog od odbora Skupštine.

U pogledu postojanja drugog uslova za određivanje privremene mjere - postojanja opasnosti da će ostvarivanje potraživanja osujetiti ili znatno otežati, sud je iz spisa predmeta i činjenica koje su opštepoznate, utvrdio da je nakon donošenja odluke o razrješenju, Administrativni odbor Skuštine Crne Gore na sjedici od 29.12.2017.godine donio odluku o pokretanju postupka imenovanja novog člana Savjeta RTCG (umjesto predlagača obezbjeđenja Gorana Đurovića) i u javnom pozivu objavljenom u Službenom listu Crne Gore broj 1/2018 od 04.01.2018.godine propisao rok od 45 dana za dostavljanje predloga za imenovanje kandidata za člana Savjeta RTCG, nakon čega tuženi ima rok od 60 dana da pristupi izboru novog člana Savjeta. Imajući u vidu činjenicu da pravosnažna sudska odluka u ovom predmetu, objektivno, ne može biti donijeta prije isteka roka za izbor novog člana Savjeta, te da u pravnom sistemu Crne Gore ne postoji pravni mehanizam kojim bi predlagač obezbjeđenja, u slučaju uspjeha u ovom sporu, mogao da nastavi da obavlja dotadašnju funkciju (jer bi na njegovo mjesto bio izabran novi član Savjeta, tako da bi jedino imao pravo na naknadu štete u vidu pripadajuće naknade za članstvo u Savjetu do isteka mandata) to prema stanovištu ovog suda proizilazi ispunjenost i drugog uslova za određivanje privremene mjere - objektivne opasnosti da će se potraživanje predlagača obezbjeđenja u vidu ostvarenja dotadašnjeg prava na članstvo u Savjetu u potpunosti osujetiti.

Zakon o izvršenju i obezbjeđenju u članu 290 propisuje da se radi obezbjeđenja nenovčanog potraživanja može odrediti svaka mjera kojom se postiže svrha takvog

obezbjedjenja, pa je u tom smislu kao jedna od mogućih mjera propisana privremena mjera vraćanje zaposlenog na rad, iz čega slijedi zaključak da sud može donijeti svaku mjeru kojom se postiže svrha obezbjeđenja (pod uslovima određenim članom 289 ZIO-a) pa i takvu mjeru kojom bi se donekle prejudiciralo konačno odlučivanje o postavljenom tužbenom zahtjevu. Ovo naročito zbog toga što se privremena mjera određuje na teret i rizik predlagачa obezbjeđenja, što ista ne predstavlja konačan stav suda o osnovanosti postavljenog tužbenog zahtjeva, pa će u slučaju neuspjeha u sporu, isti snositi sve posljedice određene privremene mjere.

Shodno članu 253 st. 4 Zakona o izvršenju i obezbjeđenju, prigovor ne odlaže izvršenje rješenja.

Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u izreci.

OSNOVNI SUD U PODGORICI
Dana 05.02.2018. godine

SUDIJA
Radovan Vlaović s.r.

Pravna pouka:

Protiv ovog rješenja može se izjaviti prigovor
Vijeću ovog suda u roku od 3 dana od dana prijema istog.

ZTO: Valentina Stanković

